

Sygn. akt V P 534/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

11 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy: -/-

Protokolant: starszy protokolant sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

po rozpoznaniu 11 stycznia 2019 roku w Rybniku

przy udziale ./.

sprawy z powództwa **A. D.**

przeciwko (...) S.A. w K.

o wydanie świadectwa pracy

1. zobowiązuje stronę pozwaną (...) S.A. w K. do niezwłocznego wydania powódce A. D. świadectwa pracy,
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności,
5. odstępuje od obciążania strony pozwanej kosztami sądowymi.

Sygn. akt V P **534/18**

UZASADNIENIE

Powódka A. D. wniosła przeciwko pozwanej (...) S.A. pozew o wydanie świadectwa pracy a w przypadku niemożliwości spełnienia żądania, o ustalenie, iż powódka we wskazanym okresie była zatrudniona u pozwanej. W uzasadnieniu wskazała, że pracowała u pozwanej (i jej poprzedników prawnych) od 27 sierpnia 2007 roku do 19 listopada 2017 roku. W 2016 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim, po czym 10 października wyraziła gotowość podjęcia pracy. Następnie 17 listopada 2017 r. złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1 kp. Dodała, że pozwana nie odbiera korespondencji, figuruje w KRS, jednak nie prowadzi działalności gospodarczej i nie działają żadne jej organy co uniemożliwia powódce uzyskanie świadectwa pracy. Powódka sprecyzowała następnie, że wniesione powództwo znajduje uzasadnienie w przepisach art. 64 kc i 1047 § 1

kpc, które uprawniają ją do domagania się zastępczego oświadczenia Sądu dotyczącego treści świadectwa pracy. (vide k. 3-5, 52)

Pozwana nie odebrała korespondencji z Sądu, mimo wezwania nie stawiała się na rozprawę, nie ustosunkowała się też w żaden sposób do żądań powódki.

Sąd ustalił:

Powódka A. D. była zatrudniona u pozwanej i jej poprzedników prawnych w okresie od 27 sierpnia 2007 roku do 19 listopada 2017 roku. Pozwana mimo rozwiązania stosunku pracy przez powódkę w trybie art. 55 § 1¹ kp nie wydała powódce świadectwa pracy. Okoliczności niezaprzeczone.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń powódki. Twierdzenia te nie budziły wątpliwości a wobec tego, że pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, zostały przyjęte za prawdziwe.

Sąd zważył:

Powództwo częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 339 § 2 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Pozwana nie odebrała korespondencji z Sądu, mimo wezwania nie stawiała się na rozprawę, nie ustosunkowała się też w żaden sposób do żądań powódki. Powódka dołączyła do pozwu dokumentację dotyczącą stosunku pracy z pozwaną, w tym także pismo o rozwiązaniu umowy oraz zwrotne potwierdzenia odbioru potwierdzające, że pozwana permanentnie nie odbierała kierowanej do niej korespondencji. Wobec tego, że pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie a twierdzenia powódki w związku z przedłożoną dokumentacją nie budziły wątpliwości Sądu, zostały one przyjęte za prawdziwe.

Na tej podstawie ustalono, że powódka była zatrudniona u pozwanej i jej poprzedników prawnych w okresie od 27 sierpnia 2007 roku do 19 listopada 2017 roku.

W myśl art. 97 § 1 kp w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy.

Pozwana mimo rozwiązania stosunku pracy przez powódkę w trybie art. 55 § 1¹ kp nie wydała powódce świadectwa pracy.

W związku z tym, na podstawie przytoczonych przepisów Sąd w punkcie 1 wyroku zobowiązał pozwaną do niezwłocznego wydania powódce świadectwa pracy.

Powódka początkowo domagała się też ustalenia, iż we wskazanym przez nią okresie była zatrudniona u pozwanej, na wskazanych kolejno stanowiskach a stosunek pracy ustał na skutek rozwiązania umowy przez powódkę bez wypowiedzenia, zgodnie z art. 55 § 1¹ kp. Sprecyzowała, że domaga się zastępczego oświadczenia Sądu dotyczącego treści świadectwa na podstawie art. 64 kc i 1047 § 1 kpc.

Zgodnie z art. 64 kc prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek danej osoby do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, zastępuje to oświadczenie. Przepis art. 1047 § 1 kpc stanowi natomiast, że jeżeli dłużnik jest obowiązany do złożenia oznaczonego oświadczenia woli, prawomocne orzeczenie sądu zobowiązujące do złożenia oświadczenia zastępuje oświadczenie dłużnika.

Istotnym jest, że zacytowane wyżej przepisy dotyczą oświadczeń woli. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze stanowiskiem, świadectwo pracy zawiera jedynie oświadczenie wiedzy, a nie woli, w rezultacie nie tworzy praw podmiotowych ani ich nie pozbawia (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2006 r., I PK 250/05). Wnioskując, wyrok zobowiązujący pozwaną do wydania świadectwa pracy nie może go zastąpić, gdyż nie zobowiązuje do wydania oświadczenia woli a oświadczenia wiedzy. Sąd w wyroku nie wskazał więc w jakich okresach, na jakich stanowiskach zatrudniona była powódka a jedynie zobowiązał pozwaną do wydania świadectwa pracy. Jeżeli pozwana wyda świadectwo o niewłaściwej treści, powódce przysługiwać będzie roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy.

Przedstawiony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (druk nr 1653) z czerwca 2017 roku przewiduje, że w razie bezskutecznej egzekucji orzeczenia zobowiązującego pracodawcę do wydania świadectwa pracy, zaprzestania przez niego działalności lub zaistnienia innych przyczyn, pracownik nabędzie roszczenie do sądu pracy z żądaniem wydania orzeczenia zastępującego świadectwo pracy. W chwili obecnej kodeks pracy nie zawiera jednak takiego rozwiązania, wobec tego powództwo o wydanie „zastępczego oświadczenia Sądu” zostało oddalone.

Zaznaczenia wymaga fakt, że gdyby powódka nie sprecyzowała, iż wnosi o wydanie zastępczego oświadczenia Sądu, wnioskować by można, że żąda ustalenia istnienia stosunku pracy. Powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy to uprawnienie przysługujące m. in. zatrudnionym na innej podstawie niż umowa o pracę, jeśli warunki w jakich wykonują świadczenie odpowiadają stosunkowi pracy. Roszczenie to ma przeciwdziałać niezgodnemu z prawem zastępowaniu umów o pracę umowami cywilnoprawnymi czy też zatrudnianiu pracowników bez żadnej umowy. Kluczowym elementem, który w znacznej mierze prowadzi do ograniczenia możliwości korzystania z powództwa o ustalenie, jest wymóg posiadania przez powoda interesu prawnego w takim ustaleniu. Aby możliwe było ustalenie, iż dany stosunek prawny lub prawo istnieje lub nie istnieje, trzeba najpierw wykazać się interesem prawnym. Jak wskazał Sąd Najwyższy, ustalenie istnienia stosunku pracy warunkuje prawo do niektórych bieżących i przyszłych świadczeń od aktualnego pracodawcy lub z ubezpieczeń społecznych, a także rzutuje, poprzez konstrukcję stażu ubezpieczenia, na ich wysokość (zob. wyr. Sądu Najwyższego z 29 marca 2001 r., sygn. I PKN 333/00). Powódka, działająca przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazała interesu prawnego w powództwie o ustalenie, nie podała nawet, w czym się on przejawia. Skoro dochodziła w pierwszej kolejności wydania świadectwa pracy a roszczenie o ustalenie istnienia było roszczeniem ewentualnym, wnioskować można, że jej interes prawny może zostać w całości zaspokojony właśnie w drodze powództwa o wydanie świadectwa pracy. Z tego względu powództwo o ustalenie (gdyby takie zostało podtrzymane) także należałoby oddalić.

Na marginesie dodać należy, że powódka w treści pozwu wskazała pierwotnie, że wnosi o wydanie świadectwa pracy a **w przypadku niemożliwości spełnienia żądania** o ustalenie, iż powódka we wskazanym okresie była zatrudniona u pozwanej. Drugie żądanie (zgłoszone w pierwotnym brzmieniu) było roszczeniem ewentualnym - wobec uwzględnienia żądania o wydanie świadectwa pracy nie zasługiwałoby więc ono na uwzględnienie. Nadto na marginesie wskazać należy nie była kwestionowana okoliczność łączącego powódkę z pozwanym stosunku pracy a zatem roszczenie o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy ww. podmiotami byłoby bezprzedmiotowe.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie § 9 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800), w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Pozwana przegrała spór, wobec czego winna zwrócić na rzecz powódki 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Rygor natychmiastowej wykonalności nadano na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 kpc.

Ze względu na szczególne okoliczności sprawy Sąd odstąpił od obciążania strony pozwanej kosztami sądowymi na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 28 lipca 2005 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 623).